

HARLEQUIN®

Kingitused

Melanie Milburne

MILJARDÄRI PRUUDIJAHT

Originaali tiitel:
Melanie Milburne
The Billion-Dollar Bride Hunt
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anu Rooseniit
Toimetanud Kai Simson
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Melanie Milburne
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN,
2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D02408122
ISBN 978-9949-82-877-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armas lugeja, kui COVID-19 pandeemia esimene laine pani maailma lukku, sukeldusin oma lemmikraamatutesse ning neil põhinevatesse filmidesse ja telesarjadesse. Üks neist oli Jane Austeni „Emma“. Vaatasin uusimat filmi kolm korda!

See tekitas minus tahtmise kirjutada raamatut elukutselisest kosjasobitajast – nii sündisidki Emmie ja Matteo.

Kosjasobitaja armub inimesse, keda ta üritab paari panna – see tundus mulle koomiliselt iroonilisena, ent taustalood, mille Emmiele ja Matteole lõin, olid tõeliselt südant lõhestavad. Seepärast nad väärisidki oma õnnelikult-elu-lõpuni lugu. Lein, kaotusevalu, vähk ja viljatus on karmid teemad, millega armastusromaanis tegelda. Aga selles žanri võlu seisnebki – me tegeleme elu kõige keerulisemate teemadega, aga meie armastatud tegelased saavutavad lõpuks võidu.

Parimate soovidega

Melanie Milburne xxx

Kõikidele imelistele inimestele, kes lapsendavad või pakuvad lapsele asenduskodu ning annavad talle õnneliku ja armastava kodu. Eriline armastusesõnum ja südamlük kaastunne neile, kes ei saa ise lapsi.

Esimehe peatükk

Emmaline Woodcroft nautis taas kord edu, et oli oma kohtinguagentuuri kaks klienti edukalt paari pannud, kui sekretär-administraator Paisley tema kabinetti astus ja teatas, et tulnud on üks juhuslik klient, kes nõuab temaga viivitamatult kohtumist.

„Mees või naine?“ küsis Emmie ja pani mobiiltelefoni lauale.

Paisley surus selja kindlalt vastu Emmie kabinetti ust, justkui muretsedes, et klient võiks sealt luba küsimata sisse purjetada. „Mees.“ Paisley hää l kõlas veidi hingetult ja ta lisas. „Pikk, väga pikk, nägus. Ma arvan, et itaallane, aktsendi pärast. Disaineriülikond. Aga ma ei saa aru, miks ta tahab saada professionaalset kohtinguteenust. Võtaksin ta silmaga pilgutamata, kui ma juba hõivatud ei oleks.“

Intrigeeriv kihelus tippis tillukestel tikk-kontsadel üle Emmie peanaha. Uus klient oli alati hea, nägus veel boonuseks. Kuna mees astus juhuslikult sisse, kinnitas see Emmiele, et pisikese Londoni kontori ja veebiplatvormi sisseseadmine oli olnud hea mõte. Parimad tulemused saadi tihti, tehes spontaanseid otsuseid kaasata tema kosjasobitamise teenused. See juhtus siis, kui inimesed kaotasid valvsuse ning lasid end inspireerida hetke ajal. „Saada ta sisse.“

Paisley silmad särasid ja ta ütles vaikselt: „Pane vaim valmis, Emmie. Sa ei kujuta ette, kui ebatavaliselt nägus ta on. Ta võttis mind üsna hingetuks.“ Assistent kadus uksest välja. Mõne hetke pärast avanes uks uuesti ning pikk ülikonnas mees astus Emmie kabinetti ja sulges ukse enda järel kindla klõpsatusega, mis saatis värina mööda naise selgroogu alla.

„Preili Emmaline Woodcroft? Matteo Vitale.“

Kui mehe välimusest poleks naise pea sassi ajamiseks veel piisanud, siis tema itaalia aktsendiga sulnis hääletoon pani i-le täpi. Vähemasti sada üheksakümmend sentimeetrit, ent ilmselt paar sentimeetrit rohkemgi, mees muutis Emmie kabineti väikseks. See tähendab, väiksemaks, kui see juba oli. Mehel oli oliivkarva nahk ja paksud süsimustad juuksed, mis polnud lühikesed ega pikad, vaid kusagil vahepeal. Mehel oli kenasti habe aetud, kuigi pärastlõunane habemetüügas jagunes rikkalikult üle ta sihvaka lõuajoone, samuti nina ja suu ümber.

Tema suu...

Emmiel jäi hing kinni ning värin läbistas kogu ta keha. Selline huulejoon oleks pannud Michelangelot kiiruga oma meisleid teritama ja marmorit varuma – täidlasem alahuul, mille kohal õhem ülemine, mis oli täiuslikus proportsioonis pika sirge ninaga selle kohal. See oli sensuaalne suu, tembitud vihjega kangekaelsusele, ehk isegi grammikese karmusega. Mehel olid silmapaistvad tintmustad kulmud, mis oleks peaaegu keskel kokku saanud, kui välja arvata kaks sügavat kurdu, mis nägid välja nagu permanentne kulmukortsutus.

Ent hoopis mehe silmad olid need, mille peale Emmie süda löögi vahele jättis. Arvestades tema itaallaslikku oliivikarva nahatooni, oleks ta oodanud tume- või pähkelpruune silmi, ent need olid ebatavalist tooni sinised. Need meenutasid talle avastamata ookeani, mille tundmatud sügavused ei andnud vihjeid sellest, kas pinna all varitses oht või varjas see aardeid.

Matteo astus vaibale naise laua ees, sirutades käe sellest üle. Emmie tõusis aeglaselt toolilt, sest mingil kummalisel põhjusel olid ta jalad ilmselgelt ebakindlad, ja libistas käe mehe kindlasse sooja haardesse. Matteo pikad päevitunud sõrmed surusid tema omade vastu ning naine neelatas tahtmatult. Kõditus kiirustas ta sääri mööda alla nagu väike rabatud elukas.

„Kuidas läheb? Oh, ja palun kutsuge mind Emmieks.“

„Emmie.“ Mees lausus ta nime nii, nagu keegi teine polnud kunagi lausunud, aktsent rõhutamas veidi raskelt teist silpi, pannes selle pigem kõlama nagu *Em-meee*.

Emmie pidi endale meelde tuletama käsi tagasi tõmmata, sest tundis kiusatust jätta see täpselt sinna, kus see oli – mehe sooja ja kuiva haardesse. Ta tõmbas käe mehe õrnast haardest, aga ta sõrmed kihelesid ja peopesa kihises, nagu oleks mingi kummaline energia mehe kehast tema omasse üle kandunud.

See energia liikus läbi ta keha kaugemale justkui soojenduslambi võimsate kiirtena, jagades soojust, mis sütitas väikesed tulesädemed tema viimses kui

erogeenses tsoonis. Kohtades, mis olid suikunud nii pikka aega, et oli suisa šokk tunda neid taas ellu ärkavat. Tema naha iga viimne kui ruutmillimeeter oli mehest teadlik. Teadlik tema kõrguvast kohaolust, läbitungivast pilgust, äärmisest mehelikkusest, kaman-davast ja juhtivast olekust.

Emmie viipas käega sametkangaga kaetud tooli poole teisel pool lauda. „Palun istuge.“

„Tänan.“ Mehe sügav häälsaatist veel ühe tead-likkuse šokilaine temast läbi, samamoodi mõjusid mehe habemeajamisvee teravad tsitruselised tipunoo-did. Sidrun ja laim koos millegi veidi eksootilisemaga põhjanootides panid Emmie sõõrmed värelema ja pulsi taguma.

Emmie võttis istet enne, kui värisevad jalad oleksid järele andnud. Tal polnud aimugi, miks see mees talle nii võimsalt mõjus. Ta kohtus oma töö tõttu kümnete, isegi sadade meestega ning mitte ükski neist polnud pannud ta keha reageerima nagu elevel teismelisel rokkstaari jalge ees. Isegi istudes oli Matteo Vitale nii pikk, naise kaelalihased olid pingul, kui ta pööras pead, et silmsidet hoida.

„Niisiis, kuidas ma saan teid aidata, härra Vitale?“ Emmie võttis kasutusele oma parima asjaliku hääle-tooni, ent mehe silmis läigatas miski küüniliselt, ehk isegi pilkavalt.

„Te olete elukutseline kosjasobitaja, eks ole?“

„Jah, ma määrän isiklikult klientide profiili ja aitan neil leida partneri, kes oleks neile täiuslik igas...“

„Mul on abikaasat vaja.“ Mehe otsekohene avaldus ja otsusekindel huulekaar sundisid Emmiet sirgemalt istuma.

„Saan aru. Sel juhul olete tulnud õige inimese juurde, sest olen edukalt saatnud kohtingule palju paare, kes on endiselt õnnelikult koos. Emmie Maa-gilistel Kosjasobitustel on ajalugu, mille üle olen tohutult õnnelik, ning see on nii, sest võtan isiklikult aega, et iga klienti tundma õppida, enne kui leian neile nende eluarmastuse.“

Mehe üks suunurk tõusis, ent oleks palju nime-tada seda millekski naeratuse sarnaseks. Kui üldse, siis sobitus see küünilise läikega ta silmis, mis tundus sama püsiv kui kulmukortsutus. „Ma ei taha naist pikaks ajaks. Ainult kedagi, kes oleks piisavalt kaua olemas, et mulle pärija anda.“

Emmie pilgutas silmi, mõeldes, kas sai mehest õigesti aru. Ta niisutas oma korruga paberkuivaks muutunud huuli ja niheles kergelt toolil. „Nii et... te ei otsi armastust?“

„Ei.“ Mehe kindel hääletoon ja küüniline ilme kinnitasid, et ta isegi ei uskunud sellise asja olemasolusse. „Mu isa suri hiljuti ja lisas minu teadmata testamenti ühe täienduse. Ma ei saa pärida isa suuri valdusi Umbrias, mis on kuulunud minu perekonnale põlvkondade kaupa, kui ma ei abiellu ega saa pärijat ühe aasta jooksul.“

„Tunnen teile kaasa...“

„Hoidke oma kaastunne endale. Me ei olnud lähedased.“ Mehe ükskõikne hääletoon ühtviisi ärritas ja intrigeeris Emmiet. Mis laadi suhted olid mehel oma

isaga olnud, et too oli oma testamenti sellise tavatu tingimuse lisanud? Suured valdused Umbrias tähendasid, et kaalul oli suur summa raha, ent Matteo Vitale ei näinud välja mehena, kes peaks toimetulekuks perekonna pärandile lootma. Tal oli rätsepaülikond, jalas Itaalias käsitsi õmmeldud nahkkingad, ta lummas habemevesi polnud kindlasti üks neist odavatest lõhnadest, mida võisid igast odavmüügipoest osta.

Mehe nimi pani Emmie peas kellukese õrnalt helisema... Kas ta polnud mitte paari kuu eest lugenud üht artiklit temast kui majanduskuritegude uurijast? Ta oli paljastanud ühes kõrgema klassi lahutusprotsessis petuskeemi. See oli hõlmanud miljonite naelte väärtuses nutikalt peidetud raha, ent Matteo oli selle kõik päevavalgele toonud. Kui tüütu pidi olema teada saada, et isa oli tema eest varjanud testamendi tingimust, kuni oli juba liiga hilja midagi muuta.

Emmie vanemad olid endiselt elus ja kuigi ta ei olnud pärast vanemate lahutust ta teismeeas ja pärast ta enda vähidiagnoosi isaga enam nii lähedane, ei kujutanud ta ette, et ei leinaks oma isa. Samuti ei suutnud ta kujutleda, et isa võiks oma testamenti sellise tingimuse lisada, sest isa teadis väga hästi, et Emmie ei saaks talle pärijat kinkida.

„Vaadake, härra Vitale, mulle tundub, et ma siiski ei ole õige inimene teid aitama. Ma olen keskendunud oma klientidele eluarmastuse leidmisele, mitte ei rendi üskasid välja.“ Ta hakkas tooli tagasi lükkama, et kohtumine lõpetatuks lugeda, aga miski mehe ilmes sundis teda uuesti istet võtma.